

Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
1.K.27.284/2018/8. szám

A Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a dr. Kiss N. Csaba (1172 Budapest, Teréz utca 7.) ügyvéd által képviselt Levegő Munkacsoport Országos Környezetvédő Egyesület (1085 Budapest, Üllői út 18. I/9/A. szám alatti) felperesnek a dr. Szurovecz Zoltán kamarai jogtanácsos által képviselt Pest Megyei Kormányhivatal (1052 Budapest, Városház utca 7. szám alatti) alperessel szemben közigazgatási végzéssel kapcsolatos közigazgatási perben – tárgyaláson kívül- meghozta a következő

í t é l e t e t :

A bíróság az alperes PE/KTF/71-8/2018. ügyiratszámú végzését a Somogy Megyei Kormányhivatal Kaposvári Járási Hivatal SO-04Z/KO/1707-25/2017. ügyiratszámú végzésére kiterjedően – az elsőfokú végzés közzétételére visszamenőleges hatállyal megsemmisíti, és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezi.

A feljegyzett 30.000,- (harmincezer) forint eljárási illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A bíróság a közigazgatási eljárásban keletkezett iratok, végzések, a keresetlevél, valamint a védirat és az arra tett felperesi nyilatkozat alapján a következő tényállást állapította meg:

A Somogy Megyei Kormányhivatal Kaposvári Járási Hivatala (a továbbiakban: elsőfokú hatóság) a 2017. augusztus 29. napján kelt és 2017. szeptember 15. napján jogerőre emelkedett SO-04Z/KO/1707-25/2017. ügyiratszámú határozatával az INER-INWEST Kft. részére hulladékgazdálkodási engedélyt adott a határozat 2. pontjában meghatározott hulladékgazdálkodási tevékenység végzésére.

A határozat rendelkező része szerint a határozat ellen annak kézhezvételétől számított 15 napon belül volt helye fellebbezésnek.

Az elsőfokú hatóság a végzést az INER-INWEST Kft., valamint Sza-Ma Terv Kft. részére kézbesítette tértivevényesen, míg hivatali kapun keresztül Baranya Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság Hatósági Osztályának, a Somogy Megyei Kormányhivatal Kaposvári Járási Hivatal Népegészségügyi Osztályának és a Somogy Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóságnak. A felperessel az elsőfokú hatóság a határozatot nem közölte.

2017. szeptember 27-én Müller Zoltán az INER-INWEST Kft. részére kiadott környezetvédelmi engedély megküldése iránti kérelmet terjesztett elő a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 68. és 69/A. §-aira

hivatkozva. A határozatot Müller Zoltán részére az elsőfokú hatóság anonimizáltan 2017. október 16. napján kézbesítette, aki azt ugyanezen a napon továbbította a felperes részére.

A felperes 2017. október 31. napján postára adott beadványban fellebbezéssel élt az SO-04Z/KO/1707-18/2017. ügyiratszámú határozattal szemben.

Az elsőfokú hatóság az SO-04Z/KO/1707-25/2017. ügyiratszámú végzésével a felperes fellebbezését, - tekintettel arra, hogy az nem jogosulttól származik - érdemi vizsgálat nélkül elutasította.

Az elsőfokú hatóság végzése jogalapjaként a Ket. 15. § (5) bekezdésére, valamint a környezet védelmének általános szabályáról szóló 1995. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Kvtv.) 98. § (1) bekezdésére hivatkozott. Rámutatott, hogy ügyféli jogállás a Ket. 15. § (8) bekezdése alapján csak akkor illeti meg az egyesületet, amennyiben ügyféli jogosultságát az ügyféli bejelentkezés során az eljáró hatóságnál igazolja. Mivel a hulladékgazdálkodási engedélyezési eljárásban a felperes ügyfélként nem jelentkezett be, ezért ügyféli jogállás hiányában a fellebbezéshez való jog nem illette meg.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a PE/KTF/71-8/2018. ügyiratszámú végzésére megváltoztatta az elsőfokú végzést, és abból mellőzte azon szövegrészt, hogy „a fellebbezést – tekintettel arra, hogy az nem jogosulttól származik – érdemi vizsgálat nélkül elutasítom”, és ehelyett a Ket. 102. § (3) bekezdése alapján érdemi vizsgálat nélkül elutasította a felperes fellebbezését.

Az alperes megállapította, hogy a felperes által sérelmezett és fellebbezéssel támadott határozat 2017. szeptember 15. napján jogerőre emelkedett. Rögzítette, hogy a fellebbező 2017. október 31. napján nyújtotta be a határozattal szembeni fellebbezését, valamint azt is, hogy 2017. október 16. napján ismerte azt meg. E körben az alperes bizonyítást folytatott le, és beszerezte a felperes és Müller Zoltán nyilatkozatát arról, hogy 2017. október 16. napján küldte meg email-ben a határozatot a felperes részére, aki a környező lakóterületek lakói érdekének védelmében terjesztett elő fellebbezést.

Az alperes hangsúlyozta, hogy a hulladékokról szóló 2012. évi CLXXXV. törvény (a továbbiakban: Ht.) rendelkezései alapján került sor a határozat kiadására, és a Ht. a kizárólag hulladékgazdálkodási engedély birtokában végezhető tevékenységek kapcsán hatásterületet nem rögzít.

Utalt arra is, hogy a környezetvédelmi engedélyezési eljárásokban hatásterületről a környezeti hatásvizsgálati és az egységes környezethasználati engedélyezési eljárásról szóló 314/2005. (XII.25.) Kormányrendelet (a továbbiakban: 314/2005. (XII.25.) Korm.rendelet) rendelkezik.

A Ket. 15. § (1) és (3) bekezdései alapján ügyfél az a természetes vagy jogi személy, továbbá jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet, akinek jogát vagy jogos érdekét az ügy érinti, akit hatósági ellenőrzés alá vontak, illetve akire nézve a hatósági nyilvántartás adatot tartalmaz. Törvény vagy kormányrendelet meghatározott ügyfajtákban megállapíthatja azon személyek körét, akik az (1) bekezdésben vizsgálata nélkül ügyfélnek minősülnek. Az (1) bekezdésben foglaltak vizsgálata nélkül ügyfélnek minősül jogszabály rendelkezése esetén az abban meghatározott hatásterületen élő ingatlan tulajdonosa és az, akinek az ingatlanra vonatkozó jogát az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezték.

A Ket. 29. § (6) bekezdése kimondja, hogy ha a jogszabály további értesítési formát nem állapít meg, a hatásterületen élő ügyfeleket és a 15.§ (5) bekezdésében meghatározott szervezeteket az eljárás megindításáról hirdetményi úton kell értesíteni.

Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú környezetvédelmi hatóság az eljárását nem a 314/2005. Korm.rendelet szerint folytatta le az INER-INWEST Kft. által előterjesztett kérelem elbírálásakor, így hatásterület nem volt megállapítható, ezért nem követett el jogszabálysértést az elsőfokú hatóság, amikor a hirdetményi közlésre vonatkozó Ket. szabályokat nem alkalmazta.

Kiemelte ugyanakkor, hogy a Ket. 15. § (5) bekezdése alapján a felperest mint civil szervezetet megilleti az ügyféli jogosultság, figyelemmel a Kvtv. 98. § (1) bekezdésére is. Megállapította ugyanis, hogy a felperes a civil szervezetek működéséről és támogatásáról szóló 2011. évi CLXXV. törvény és a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény értelmében környezetvédelmi érdeket képvisel, továbbá a felperes működési területe Magyarország teljes közigazgatási területe. Azaz a felperes által képviselt környezetvédelmi érdek megállapítható, és emellett a felperes érintettsége is fennáll.

Mindezek alapján az alperes eltérő álláspontot fogadott el a felperes ügyféli jogállása tekintetében, mint az elsőfokú hatóság, és megállapította, hogy a felperest az ügyféli jogállás megillette.

Az alperes vizsgálta, hogy a felperes határidőben terjesztette-e elő a fellebbezését. Arra az álláspontra jutott, hogy a kiadmányozásra 2017. augusztus 29. napján került sor, és fellebbezés hiányában a határozat 2017. szeptember 15. napján jogerőre emelkedett.

Az alperes álláspontja az volt, hogy mivel a határozat kiadmányozását követő 15 napon túl terjesztette elő a felperes a fellebbezését, ezért a fellebbezésben indokát kellett volna adnia, hogy miért késlekedett a fellebbezés előterjesztésével.

A végzés ismertette a Ket. 66. § (1) - (5) bekezdéseit, és azok értelmezéséből arra vont le következtetést, hogy a határozat tárgyában hirdetményi közlésnek nem volt helye, így arra hivatkozással igazolási kérelem sem terjeszthető elő az önhibán kívüliség igazolására, hogy a hatóság a fellebbezőt vagy bármely egyéb személyt a hulladékgazdálkodási eljárás megindításáról, illetve a határozat kiadmányozásáról nem értesített.

Megállapította azt az alperes, hogy a felperes elkészen terjesztette elő a fellebbezést, ugyanis „tudomására jutásától számítva – 2017. október 16. napja –, a Ket. 66. § (4) és (5) bekezdései alapján 2017. október 24. napjáig” volt jogosult arra, hogy a fellebbezést igazolási kérelem előterjesztésével egyidejűleg benyújtsa. A fellebbező ugyanakkor 2017. október 31. napján adta postára a fellebbezést, és igazolási kérelemmel sem élt.

A felperes a törvényes határidőn belül keresettel támadta a másodfokú végzést, és annak megváltoztatását, továbbá az alperes kötelezését kérte arra, hogy a felperes által előterjesztett fellebbezést érdemben vizsgálja.

Kiemelte, hogy az alperes a végzésében rögzítette, hogy az ügyféli jogállás a felperest megilleti. Ebben az esetben viszont a felperes álláspontja szerint az ügyfelet megilleti a jogorvoslati jog, amelyet a sérelmezett döntés közlésétől számított 15 napon belül gyakorolhat.

Kiemelte a felperes, hogy a Ket. 78. § (1) (4) és (10) bekezdései határozzák meg a közlés fogalmát, míg a közlés módját a Ket. 28/A. § (1) bekezdése. A felperes rámutatott, hogy személyre szóló és hirdetményi közlés sem valósult meg. Mindezek alapján hivatalos közlésnek a felperes álláspontja szerint azon időpont minősült, amikor Müller Zoltán magánszemély 2017. október 16. napján az általa átvett anonimizált határozatot megküldte a felperes részére.

Felperes álláspontja szerint a jogorvoslati határidő 2017. október 17. napján nyílt meg, így a rendelkezésre álló határidőn belül, 2017. október 31-én adta postára a fellebbezését. Téves

jogértelmezéssel jutott a hatóság arra az álláspontra, hogy a felperes fellebbezése elkésztett, ugyanis ez a körülmény csak akkor állhatna fenn, ha a felperes már korábban tudomást szerzett volna a határozatról, illetve azt korábban közölték volna vele.

A felperes álláspontja az volt, hogy a közlés szabályainak megszegésére tekintettel igazolási kérelem benyújtására sem volt szükség, ekörben hivatkozott a KGD 1995.79., KGD 1996.238., KGD 2012.139. számú eseti döntésekre is.

A felperes véleménye szerint téves az alperesi hatóság azon álláspontja, hogy a perbeli ügyben szereplő létesítménynek nincs hatásterülete, és emiatt jogszabálysértő, hogy az ügyfelek bevonását a hatóság elmulasztotta.

Hivatkozott továbbá arra is, hogy a hatóságnak kizárólag azt kellett volna vizsgálnia, hogy a kézbesítés szabályszerűen megtörtént-e az ügyfél részére. Amennyiben nem, úgy kizárólag azt kellett volna értékelni, hogy a jogorvoslatot benyújtó személy ügyfélnek minősült-e akkor, amikor meghozták a határozatot, és amennyiben igen, úgy a számára kézbesíteni kellett volna a határozatot, és ettől számítottna a törvényes határidőn belül élhet az ügyfél jogorvoslati jogával.

Alperes védiratában a kereseti kérelem elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását indítványozta, változatlan tartalommal fenntartotta a másodfokú végzésben foglalt jogi érvelését. Hangsúlyozta, hogy a hulladékgazdálkodási engedély tárgyában nincs olyan jogszabályi kötelezettsége, hogy valamennyi, Magyarország területén működő civil szervezetet automatikusan ismert ügyfélnek tekintsen, különösen akkor, ha a környezetvédelmi engedélyezés alá tartozó tevékenység hatásterülettel nem rendelkezik.

Az alperesi vélemény szerint a környezetvédelmi anyagi jogi jogszabályi rendelkezések hivatkozása nélkül a feltételezett, esetleges környezeti hatások nem adnak alapot arra, hogy zaj és levegővédelmi kifogásokkal éljen a felperes.

Kiemelte, hogy az ágazati rendelkezéseket és az eljárásjogi rendelkezések ügyfélre vonatkozó szabályrendszerét összevetve megállapítható, hogy azokat a társadalmi és érdekvédelmi szervezeteket illeti meg az ügyféli jogállás, amelyek a tervezett tevékenység hatásterületén működnek.

A hatásterület fogalmát a 314/2005. (XII.25.) Korm.rendelet 7. számú melléklete rögzíti. A civil szervezetek ügyféli jogállása igazolt környezetvédelmi érdek képviselője és hatásterületi érintettség esetén ex lege biztosított, de a jogosítvány tényleges gyakorlásáról adott ügyben a civil szervezet maga dönt. Azaz az elsőfokú hatóság a civil szervezetet a civil szervezet által kinyilvánított és egyértelmű rendelkezés ellenére, valamint a képviselői érdek igazolása nélkül nem vonhatja be és kezelheti ügyfélként.

Megalapozatlannak vélte a keresetben megjelölt eseti döntésekre való hivatkozást, ugyanis azok tárgya nem környezetvédelmi eljárás volt.

A bíróság a perbelépés lehetőségéről az INER-INWEST Kft-t értesítette, amely azonban a perbelépés lehetőségével nem élt.

A közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (továbbiakban: Kp.) 124. § (2) bekezdésének c) pontja alapján a bíróság egyszerűsített perben járt el, és a Kp. 124.§ (1) és (5) bekezdései alapján egyszerűsített perben bírálta el a keresetet.

A kereset megalapozott.

A közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 85. § (1) és (2) bekezdései alapján a bíróság a bíróság a közigazgatási tevékenység jogszerűségét a kereseti kérelem korlátai között, és – ha törvény eltérően nem rendelkezik – a megvalósításának időpontjában fennálló tények alapján vizsgálja.

A fél a keresetében anyagi jogi jogszabálysértésre, illetve eljárásjogi jogszabálysértésre egyaránt hivatkozhat, továbbá arra, hogy az ügyben irányadó anyagi jogszabályt a hatóság helytelenül értelmezte. Ugyanakkor a Kp. 88. § (1) bekezdésének c) pontjára figyelemmel hatályon kívül helyezésnek, illetve megváltoztatásnak eljárási jogszabálysértés esetén csak akkor van helye, ha az eljárási jogszabálysértés olyan jelentőségű, amely az ügy érdemi elbírálására is lényeges kihatással volt.

A bíróságnak - az egyszerűsített per keretei között - a felperes által az alperesi végzéssel összefüggésben megjelölt jogszabálysértéseknek a vizsgálatát kellett elvégeznie.

A felperes a keresetlevelében kizárólag azt sérelmezte, hogy a hatóság, bár ügyféli jogosultságát, ügyfélképeségét elismerte, a fellebbezését érdemi vizsgálat nélkül elutasította. Hangsúlyozta, hogy a hatóság elsődlegesen megsértette a kézbesítésre vonatkozó szabályokat, ugyanakkor amikor a felperes egyéb módon értesült a határozatról, és az értesülés időpontját igazolta a hatóság felé, a jogorvoslati kérelmét érdemben nem bírálta el.

A bíróság hangsúlyozza, hogy a per tárgyát nem képezte az a kérdés, hogy a felperest az ügyféli jogosultság megilleti-e vagy sem, ugyanis ezt a másodfokú végzés az elsőfokú végzéstől eltérően rögzítette, és a Ket. 15. § (5) bekezdéséből, valamint a Kvtv. 98. § (1) bekezdéséből arra vont le következtetést, hogy a felperes esetén fennáll az ügyfélképeség azon általános feltétele, hogy közvetlenül és nyilvánvalóan érdekelt a felperes az ügyben, működési területe Magyarország teljes közigazgatási területe, azaz a környezetvédelmi érdeke megállapítható és az érintettsége is fennáll.

Mindezek alapján a bíróságnak kizárólag azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes részére kézbesítésre került-e a sérelmezett határozat, illetve amennyiben a határozatról értesült, az mely időpontban és milyen módon történt, és ettől számítottan a felperes a jogorvoslati határidőn belül előterjesztette-e a fellebbezését.

A másodfokú határozat felperes által nem sérelmezett rendelkezései tartalmazzák, hogy a felperest megilleti az ügyféli jogállás. Az ügyféli jogállás immanens része a jogorvoslati jog, amelyet a közigazgatási eljárás lefolytatásának időpontjában hatályos Ket. 98. § (1) bekezdése akként fogalmazott meg, hogy az ügyfél az elsőfokú határozat ellen fellebbezéssel élhet.

A fellebbezés benyújtásának ugyanakkor alapvető feltétele az, hogy az ügyfél a határozatról, amellyel kapcsolatban jogorvoslati jogát gyakorolhatja, tudomást szerezzen.

A tudomásszerzéssel kapcsolatos szabályokat, illetve a közlés szabályait a Ket. 78-81. §-ai szabályozzák.

A Ket. 78. § (1) bekezdése alapján a határozatot közölni kell az ügyféllel és azzal, akire nézve az jogot vagy kötelezettséget állapít meg, az ügyben eljáró szakhatósággal és a jogszabályban meghatározott más hatósággal vagy állami szervvel.

A Ket. 78. § (10) bekezdése alapján a döntés közlésének napja az a nap, amelyen azt írásban vagy szóban közölték, vagy a (8) bekezdésben meghatározott módon átadták. A hirdetmény útján közölt döntést a hirdetmény kifüggesztését követő 15. napon kell közölni tekinteni.

A közigazgatási iratanyagból, továbbá a felperes és az alperes egyező előadásából is megállapítható, hogy a sérelmezett határozatot az elsőfokú hatóság írásban, elektronikusan, személyesen, írásbelinek nem minősülő egyéb elektronikus úton, és hirdetmény útján sem közölte a fellebbezéssel.

A felperes Müller Zoltán magánszemély közreműködésével a határozatot - a hatóság által nem vitatottan - 2017. október 16. napján megismerte, így 2017. október 17. napján a fellebbezési határidő a felperes tekintetében megnyílt.

A sérelmezett határozat indokolása egyértelműen tartalmazza, hogy a határozattal szembeni jogorvoslat határideje 15 nap, melynek jogalapja a Ket. 98. § (1) bekezdése és a 99. § (1) bekezdése.

A bíróság álláspontja szerint a felperes 2017. október 17-től számítva a törvényes, 15 napos határidőn belül nyújtotta be a fellebbezését, így arra, hogy a mulasztás következményeit elhárítsa nem volt szükség.

A bíróság nem értett egyet az alperes azon érvelésével, hogy a hatóságnak nem volt olyan kötelezettsége, hogy „felkutassa” azon civil szervezeteket, akiket az ügyféli jogállás megillet, és ezen civil szervezeteket az eljárásba bevonja.

Ezen érvelés nem foghat helyt jelen esetben. A felperes - egyéb úton - tudomást szerzett a határozatról, és ettől számított 15 napos határidőn belül benyújtotta fellebbezését.

Irreleváns a bíróság álláspontja szerint, hogy az alperes Ket. 66.§ (4) és (5) bekezdésére történő hivatkozása, ugyanis a felperest mulasztás nem terhelte.

Hangsúlyozza a bíróság, hogy bár a felperes által felhívott eseti döntések eltérő ágazati jogszabályokon alapulnak, azonban egyezést mutatnak abban, hogy amennyiben az ügyfél részére történő kézbesítés bármely okból elmarad, úgy a jogaiban sértett fél kérheti a határozat kézbesítését, és a fellebbezési határidő az adott fél részére történő kézbesítéstől kezdődik.

A hatóság, bár a határozatban rögzítette, hogy 2017. október 16. napján tájékoztatta a határozat tartalmáról Müller Zoltán a felperest, ennek ellenére akként foglalt állást, hogy a Ket. 66. § (4) és (5) bekezdése alapján 2017. október 24. napjáig lett volna jogosult a felperes a fellebbezés előterjesztésére.

Ezzel szemben a jogorvoslati határidő a közlést követő napon nyílik meg, 15 napig tart, és csak ennek elteltével állapítható meg mulasztás. Mindaddig tehát, amíg a közlés nem történik meg fel sem merül a jogorvoslati határidő megnyílta, a jogorvoslati határidő eltelte, ekképp pedig az ügyféli mulasztás sem.

A fentiek alapján a bíróság a Kp. 124. § (1) és (5) bekezdései alapján tárgyaláson kívül, egyszerűsített perben bírálta el a felperes keresetét.

A Kp. 90.§ (1) -(3) bekezdései az alábbiak szerint rendelkeznek: a bíróság a jogsértő közigazgatási cselekményt megváltoztatja, ha az ügy természete azt megengedi, a tényállás megfelelően tisztázott, és a rendelkezésre álló adatok alapján a jogvita véglegesen eldönthető.

(2) Ha az ügy természete azt megengedi, a bíróság a közigazgatási cselekményt akkor is megváltoztatja, ha a megismételt eljárásban a közigazgatási szerv a bíróság jogerős ítéletével ellentétes cselekményt tett.

(3) Nincs helye megváltoztatásnak

- a) a 4. § (3) bekezdés c) pontjában meghatározott közigazgatási cselekmény esetén,
- b) méltányossági jogkörben hozott közigazgatási cselekmény esetén,
- c) mérlegelési jogkör gyakorlásán alapuló, a költségvetést érintő kifizetésre vonatkozó közigazgatási cselekmény esetén, vagy
- d) ha azt törvény kizárja.

A bíróság a fentieknek megfelelően megállapította, hogy a közigazgatási cselekmény jogszabálysértő volt. A Kp. 90.§ (3) bekezdésében írt – a megváltoztatást kizáró- okok nem állnak fenn. A tényállás tisztázott, és azt a felek is egyezően adták elő a beadványaikban. Jelen per tárgyát képező jogvita – vagyis az, hogy a felperes fellebbezése elkésett-e vagy sem- a perben véglegesen eldönthető.

Az ügy természete azonban a megváltoztatást kizárja, ugyanis a megváltoztatás csak az ügy érdemében hozott döntésnél értelmezhető, eljárásjogi kérdés vizsgálata esetén nem.

A fentiek alapján a bíróság a Kp. 92.§ (1) bekezdés d.) pontja alapján az alperes végzését - az elsőfokú végzésre is kiterjedő hatállyal - megsemmisítette, és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte.

Az új eljárás során az alperes köteles az elsőfokú hatóság SO-04Z/KO/1707-18/2017. ügyiratszámú határozata ellen a felperes által előterjesztett fellebbezés érdemi vizsgálatára.

A felperes perköltség igényével nem élt, költségfelszámítás iránti nyomtatványt nem terjesztett elő, így a bíróság az alperes perköltségben történő marasztalását a Kp. 35.§ (1) bekezdés alapján alkalmazandó Pp. 81.§ (1), (2) és (5) bekezdései alapján mellőzte.

A bíróság az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 45/A. § (1) bekezdése alapján 30.000,- forint eljárási illeték feljegyzéséről rendelkezett.

A feljegyzett 30.000,- forint eljárási illetéket az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja, 45/A.§ (1) bekezdése, 59. § (1) bekezdése, 62. § (1) bekezdés h) pontja, továbbá a Kp. 35.§ (1) bekezdés alapján alkalmazandó Pp. 101.§ (1), 102.§ (1) és (5) bekezdései, valamint a 30/2017.(XII.27.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdése alapján a Magyar Állam viseli.

Az ítélettel szemben a Kp. 99.§ (1) bekezdése alapján fellebbezésnek helye nincs.

Pécs, 2018. június 21.

Dr. Gulyás Krisztina s.k.
bíró